

продължаваше да си живѣе самотенъ въ стаичката до училището.

Вечеръ прибираще своитѣ животни и ги караше да си играятъ:
— Балканъ, хвани Мечо за крака!

Вълчето захапваше единиятъ кракъ на мечето и го подръпваше.

— Мечо, удари му полекичка една плѣсница. Защо те закача?

И се заливаше отъ смѣхъ.

Ако тогава нѣкой погледнѣше презъ прозорчето, бързо започваше да се кръсти и да шепне страховито:

— Магьосникъ е даскалъ Христо. Магьосникъ и туй-то!

*

Зимата дойде бързо! Донесе я на крилата си ледениятъ вѣтръ отъ северъ. За една нощъ покри земята съ прѣспи снѣгъ, затвори пштитцата, заледи малката, но дълбока рѣка, край градчето.

Даскалъ Христо разпусна децата, нахрани се, облѣче дебелото си палто и излѣзе да се поразходи. Той обичаше да ходи зиме по снѣга, да диша чистия свежъ въздухъ и да си спомня зимата въ своя роденъ градъ, малкиятъ градъ далечъ задъ Дунава, скътанъ въ пазвитѣ на Балкана.

Потъналъ въ спомени, даскалътъ газеше рохкавия снѣгъ и неусѣтно приближаваше рѣката. Сепна го единъ отчаянъ викъ за помощъ.

Той се огледа, бързо хвърли палтото си и тичешкомъ се спусна къмъ викация. Единъ човѣкъ се давѣше въ рѣката. Нещастникътъ

помислилъ, че ледътъ е дебелъ и се опиталъ да премине напрѣко. На брѣга се суетѣха нѣколцина, викаха, ржкомахаха и не правѣха нищо да помогнатъ.

Даскалъ Христо премѣри съ очи разстоянието отъ него до давящия се, подскочи и се гмурна въ водата. Парчетата разчупенъ ледъ му преграждаха пътя, ала той ги отмѣстваше, провираще се между тѣхъ, достигна полумъртвия отъ страхъ и студъ човѣкъ и го изтегли.

Край брѣга на рѣката се бѣха насъбрали вече много граждани.

— Да живѣе даскалъ Христо! — викаха тѣ. — Браво, даскале!

Даскалътъ се наметна съ палтото си и бързо тръгна за къмъ къщи. Мокритѣ му дрехи замръзваха по него, но очитѣ му горѣха доволни, че бѣше направилъ едно добро дѣло.